

KRABAT

EVIGHEDENS TERNINGER

SØRENS TIL SUPERHELTE

BJARNE NORDBERG PEDERSEN

ISABELLA

SEBASTIAN

TRYLLESTØV

DOKTOR
DUNKEL

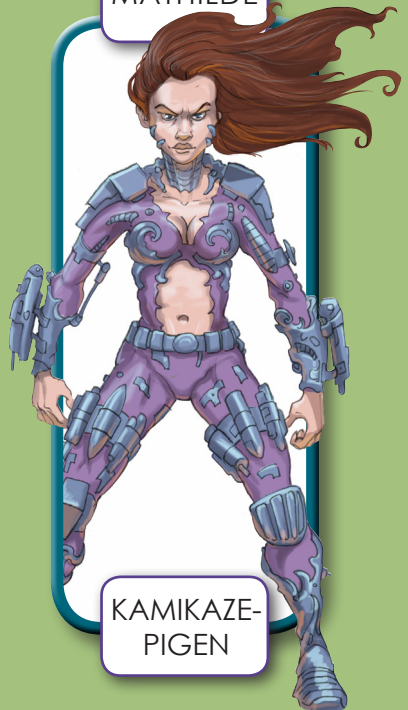
OLIVER

MATHILDE

SERGENT
SKRÅLHALS

KAMIKAZE-
PIGEN

BJARNE NORDBERG PEDERSEN

EVIGHEDENS
TRNINGER

SØRENS TIL SUPERHELTE

*Verden blev ikke skabt af magi,
men gennem De Sandes fantasi.
Vi var fanger, i deres drømme,
som drivtømmer i vilde strømme.
Syv nøgler har vi derfor smedet
til deres hjem, som før var fredet,
syv nøgler, der vil åbne porte,
og sætte løs de slavegjorte
og gøre verden fri.*

1

EGNE KARAKTERER

”Hop op på mine skuldre,” sagde Sebastian og spændte sine muskler, så meget han kunne. Oliver skævede hen imod Mathilde og Isabella for at se, om de lagde mærke til det.

Især Mathilde stirrede, mens Sebastian foldede sine hænder parat til en hestesko.

”Helst i dag, Oliver,” sagde han irriteret.

Oliver trådte op og blev løftet op til vinduet på første sal. Han greb fat i vindueskarmen og kiggede ind. Han kunne se en enkelt sovende dreng, der lå hen over et bord. Drengen var fanget i et rollespil, fordi han havde rullet med en af de mystiske magiske terninger.

De havde læst en artikel om en dreng, der hed Jeremy, som stolt fremviste sin samling af terninger. Han havde næsten tusinde terninger, og en af dem, han var allergladest for, viste sig at være en gylden tisedet terning.

Oliver havde hurtigt fundet Jeremys adresse, og de var

alle fire, Sebastian, Mathilde, Isabella og Oliver, hoppet på et tog til Jylland.

Oliver forsøgte at trække sig selv op til vinduet, men måtte have et skub fra Sebastian, før det lykkedes.

Så let som ingenting fik Oliver løsnet haspen og kravlede indenfor. Jeremys værelse var mindst fire gange så stort som Olivers eget værelse. Overalt var der glasmontrer og hylder med forskellige slags terninger.

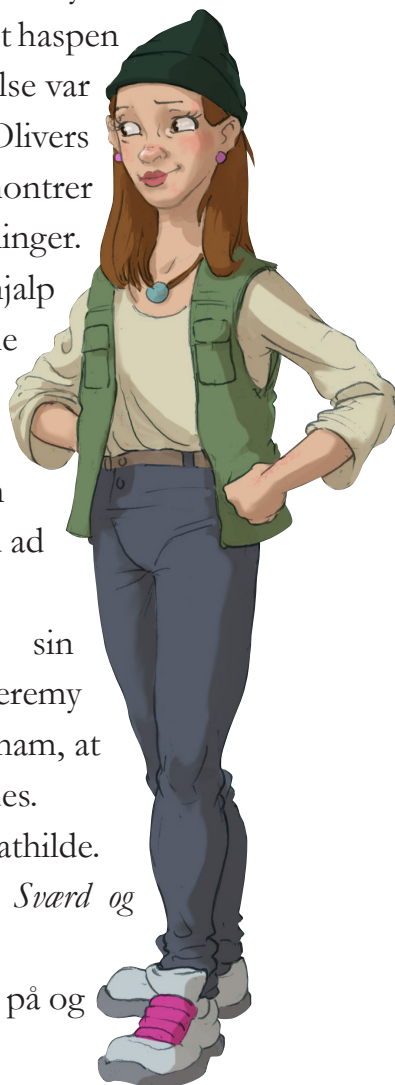
Både i plastik og plys. Oliver hjalp Mathilde og Isabella med at komme op. Sebastian tog en smule tilløb og klarede selv turen. Pigerne stirrede imponeret på ham, da han med et selvsikkert smil kravlede ind ad vinduet.

Oliver sukkede og vendte sin opmærksomhed mod bordet, som Jeremy lå og sov hen over. Det gik op for ham, at noget denne gang var helt anderledes.

”Hvor er spillerne?” spurgte Mathilde.

”Er det et solospil? Ligesom *Sværd og Trolddom*?” spurgte Sebastian.

Mathilde tog sin plastikhandske på og

samlede den gyldne tisedede terning op.

”Nej, han er i gang med et spil. Jeg tror, han kom til at starte for tidligt. Han rullede med terningen, før spillerne dukkede op. De er nok bare gået igen.”

”Hvad med hans forældre?” spurgte Oliver.

”Der er ingen lyde fra huset. Jeg tror ikke, at de er hjemme lige nu,” sagde Isabella og lukkede døren ind til Jeremys værelse.

Oliver skrev på et stykke papir fra bordet.

”Vi sætter bare det her på døren.” Han fandt en tegnestift, åbnede hurtigt døren og satte papiret fast. *Vil ikke forstyrres. Spiller vigtigt rollespil!* stod der.

”Ja, hold da op, hvor genialt,” sagde Isabella tvært. ”Det skal nok holde alle væk.”

Sebastian lo sin irriterende kaptajnlatter, men Isabella grinede ikke.

”Det giver os jo en kæmpe fordel, at spillerne ikke er inde,” afbrød Mathilde dem.

”Hvordan det?” spurgte Oliver. ”Kan vi stoppe spillet, inden det starter?”

”Nej. Men vi kan lave vores egne karakterer og lave dem megaseje.”

”Fedt!” udbrød Sebastian. ”Hvilket rollespil spiller de?”

”*Utrolige superhelte,*” svarede Mathilde og holdt en tyk

regelbog frem. Forsiden var fyldt med kendte helte og skurke fra Utrolig-universet.

Oliver havde set alle film og serier med dem. For en gangs skyld var han på hjemmebane.

De satte sig og tog hver et skema, hvor de kunne skrive deres karakterer ned på. Oliver sørgede for at have alle de fedeste evner. Superstyrke, usårlighed og evnen til flyve. Med de evner kunne han sikkert gennemføre spillet helt selv og imponere Mathilde. Hans karakter denne gang var en stor, stærk mand.

”Har I sørget for at have max i samtlige evner?” spurgte Mathilde.

De nikkede alle.

”Parat?” Hun hævdede terningen mellem to fingre.

”Vi kommer til at smadre gennem plottet på fem minutter,” lo Sebastian.

Oliver blev pludselig i tvivl. Havde han overset noget? Mathilde slap terningen.

Den rullede hen over bordet mellem deres skemaer og landede på en tier.

Alt blev sort.

SUPERSLAPPE

Oliver åbnede øjnene og smilede.

De sad alle fire omkring et spisebord i et lille, støvet køkken. Ved køkkenvasken havde en ordentlig bunke med beskidte kopper og bestik hobet sig op. Der var vist ikke blevet vasket op i flere uger.

”Hvad prut sker der lige,” brokkede en kvinde sig. Hun havde blondt hår med krøller og bar en lys dragt fyldt med blomster. Isabellas træk kunne anes i hendes ansigt. ”Jeg lavede en ond heks med uhyggelige mørke kræfter. Hvorfor snaskebanan er jeg fyldt med blomster? Og hvad sker der for mit sprog?”

Oliver kunne ikke lade være med at grine. Virkelighedens Isabella var så mørk og dystert. Den direkte modsætning.

”Hvad julestjerne griner du af, dit stankelben!” råbte blomsterpiggen efter ham.

Oliver undrede sig et øjeblik over fornærmelsen, indtil han så ned ad sig selv. Han var ikke det store muskelbunt,

han havde lavet. Han var en lille, spinkel pige, ikke meget ældre end sig selv. Hun havde fuldstændig almindeligt tøj på og lignede slet ikke en superhelt.

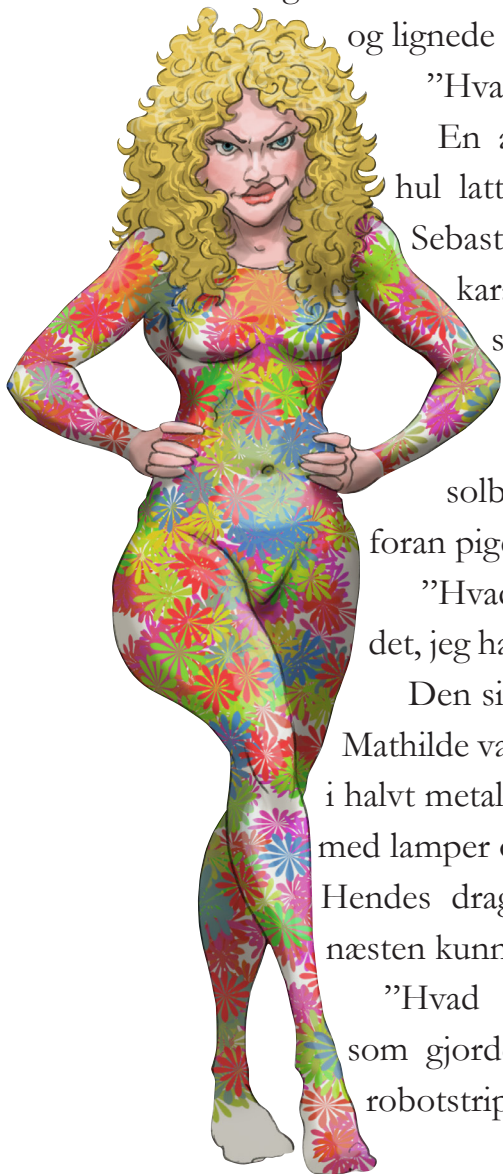
”Hvad sker der?” spurgte han højt.

En af de andre ved bordet lo en hul latter. Oliver kunne straks kende Sebastians måde at grine på. Hans karakter var en stor mand på størrelse med en wrestler. Han var klædt i en mørk kappe, og øjnene var skjult bag sorte solbriller. Han fleksede sine muskler foran pigerne.

”Hvad siger I så? Det var ikke lige det, jeg havde lavet, men det er helt okay.”

Den sidste person rejste sig frustreret. Mathilde var blevet en kvinde med en dragt i halvt metal og halvt stof. Små metaldimser med lamper og antenner stak ud flere steder. Hendes dragt var så nedringet, at Oliver næsten kunne se navlen.

”Hvad skete der? Var der nogen, som gjorde noget forkert? Jeg ligner en robotstripper i det her kostume.”

”Åh nej, din stakkel,” svarede Isabella vredt. ”I det mindste er din dragt ikke så stram, at den kunne være malet på!”

”Det er min da også,” sagde Sebastian glad. ”Er det ikke normalt?”

”Det er meget normalt for superhelte i Utrolig-universet,” svarede Oliver.

”Hvis det er så normalt,” vrissede Mathilde, ”hvorfors har du så fuldstændig normalt tøj på, Oliver?”

Hun pegede anklagende på ham.

”Det ved jeg ikke. Jeg havde lavet en superbøf. Men det ser ud til, at vi er blevet erstattet?”

Mathilde tog sig til panden.

”Vi er blevet til de karakterer, som bliver foreslået til spillet for nybegyndere. De er altid megalamme. Hvordan er det sket? Var der nogen, der snød?”

”Snød?” sagde Sebastian og kløede sig nervøst i nakken. ”Hvordan snød?”

Mathilde greb fat i hans kappe.

”Sebastian ... Sørgede du for at lave din karakter inden for de normale regler?”

”Æh, næsten.”

”NÆSTEN?”

”Nå ja, jeg så, at Oliver satte alle sine evner til højeste

styrke, og så fordoblede jeg bare.”

”Din store prut. Nu skal vi gennemføre spillet som en flok slapsvanse. Jeg har ingen idé om, hvordan jeg bruger mine evner. Der kan gå lang tid, før vi opdager vores kræfter, hvis vi ikke allerede nu ved, hvad vi kan,” sagde Isabella vredt med hænderne i siden.

Oliver prøvede at komme i tanke om, hvad han kunne. I det sidste spil, hvor han spillede en slags skuespiller, kunne han tydeligt huske hendes baggrundshistorie. Denne gang huskede han intet.

”Hvad sker der lige for mit sprog? Hvorfor kan jeg ikke bande?”

”Vi er superhelte!” svarede Sebastian. ”Superhelte bander ikke. De er rollemodeller.”

”Årh, hop i skumfiduser, fætter flasketømmer.” Hun tog sig frustreret til hovedet: ”ARGH! Bussemandsdyrker! Indkøbsfreak! Bremsespor!”

”Hov!” sagde Oliver med et smil. ”Det var lige før, det sidste var et bandeord i børnehaven.”

Isabella forsøgte at sende ham et håndtegn, men hendes fingre kunne kun hæves to ad gangen.

Pludselig skrattede en radio. De kiggede sig omkring og opdagede, at lyden kom fra en af Mathildes antenner. Hun trykkede på en knap, og en stemme lød.

”Hallo Firkløvere. Dette er politikaptajn Jack Jones.”

”Firkløvere?” sagde Oliver forvirret.

De andre tyssede på ham, da beskeden fortsatte.

”Vi har brug for jeres hjælp. Banken på hjørnet af Syvende og Julistræde er ved at blive røvet af mennesker med superkræfter. Vi er magtesløse.”

Radioen skrattede igen, og stemmen faldt ud.

Sebastian bankede sine hænder sammen med et højt drøn.

”Det ser ud til, at vi må skynde os at finde ud af, hvad vores kræfter er. Vores første opgave venter!”

Bjarne Nordberg Pedersen

bor og arbejder som børnebibliotekar i Holbæk. Han har altid elsket den gode historie og arbejder med konceptet, når han formidler til børn og unge, fysisk eller gennem sin podcast: "Portalen." Hans hobbyer involverer rollespil, brætspil, film, serier, computerspil og meget mere... Han har skrevet historier siden første klasse og udgav sin første bog i 2014.

BØGER I SERIEN

